

Full diocesà

17 de juliol del 2016

p4 i 5 —Nomenaments eclesiàstics al bisbat

p6 i p7 —Important document episcopal

La consagració

És el moment sublim, més important de l'Eucaristia. Diu l'antic eucologi montserratí que «el miracle eucarístic es repeteix en el moment de la consagració. És l'hora del recolliment i el silenci adorador. Tot calla, paren les centúries... Les mateixes paraules del sacerdot són majestuosos i simples. El més gran dels miracles va a complir-se amb mots de potència divina».

Explica el Catecisme que en l'epiclesi, «l'Església demana al Pare que envii el seu Esperit Sant sobre el pa i el vi, perquè es converteixin, pel seu poder, en el Cos i la Sang de Jesucrist, i que els qui prenen part en l'Eucaristia siguin un sol cos i un sol esperit. En el relat de la institució, la força de les paraules i de l'acció de Crist i el poder de l'Esperit Sant fan sacramentalment present sota les espècies de pa i de vi el seu Cos i la seva Sang, el seu sacrifici ofert en la creu una vegada per sempre».

La Instrucció general del Missal Romà recorda que els fidels «estaran de genolls, a no ser per causa de salut, per l'estretor del lloc, pel gran nombre d'assistents o que altres causes raonables ho impedeixin, durant la consagració. Però els que no s'agenollin per la consagració, que facin inclinació profunda mentre el sacerdot fa la genuflexió després de la consagració». Els gestos corporals han d'acompanyar allò que s'està produint a l'altar.

«La part que Maria ha escollit és la millor, i no li serà pas presa»

Diumenge XVI de durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre del Gènesi

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Abraham a l'alzina de Mambré. Abraham seia a l'entrada de la tenda, quan la calor del dia era més forta. Alçà els ulls i veié tres homes aturats davant d'ell. Així que els veié corregué a rebre'ls des de l'entrada de la tenda, es prosternà, inclinà el front fins a terra i digué: «Senyor, si m'heu concedit el vostre favor, us prego que no passeu sense aturar-vos amb el vostre servent. Permeteu que portin aigua per rentar-vos els peus i reposeu a l'ombra de l'alzina. Entretant aniré a buscar unes llesques de pa i refareu les vostres forces per a continuar el camí que us ha fet passar prop del vostre servent.» Ells li respongueren: «Molt bé. Fes tal com has dit.» Abraham entrà de pressa a la tenda i digué a Sara: «Corre, pren tres mesures de farina blanca, pasta-la i fes-ne panets.» Després corregué cap al ramat, trià un vedell tendre i gras i el donà al mosso perquè el preparés de seguida. Quan tot era a punt, prengué mató, llet i el vedell, els ho serví i es quedà dret al costat d'ells sota l'ombra de l'alzina, mentre ells menjaven. Llavors li preguntaren: «On és Sara la teva esposa?» Abraham respongué: «És dintre la tenda.» Ell li digué: «L'any que ve tornaré aquí, i Sara, la teva esposa, haurà tingut un fill.»

(18,1-10a)

Salm responsorial

Senyor, ¿qui podrà estar-se a casa vostra?
(Salm 14)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses

Germans, ara estic content de patir per vosaltres. Així continuo en la meua pròpia carn allò que encara falta als sofriments del Crist en bé del seu cos, que és l'Església. Ara jo sóc servidor d'aquesta Església: Déu m'ha confiat la missió de dur a terme en vosaltres les seves promeses, el seu misteri i secret, que d'ençà que existeixen els segles i les generacions humanes ell guardava amagat, però que ara ha revelat al seu poble sant. Déu ha volgut fer-li conèixer la riquesa i la grandesa d'aquest misteri que ell es proposava a favor dels qui no són jueus. El propòsit de Déu és aquest: que Crist, l'esperança de la glòria que ha de venir, estigui en vosaltres. Nosaltres l'anunciem. Sense fer distincions,

amonestem tots els homes i els instruïm en tots els secrets de la saviesa per conduir-los al terme del seu desplegament en Crist.

(1,24-28)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús entrà en un poblet, i l'acolli una dona que es deia Marta. Una germana d'ella que es deia Maria, asseguda als peus del Senyor, escoltava la seva paraula, mentre Marta estava molt atrafagada per obsequiar-lo. Marta, doncs, vingué i digué: «Senyor, no us fa res que la meua germana m'hagi deixat sola a servir? Digueu-li, si us plau, que m'ajudi.» El Senyor li respongué: «Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. La part que Maria ha escollit és la millor, i no li serà pas presa.»

(10,38-42)

«Continuo en la meua pròpia carn allò que encara falta als sofriments del Crist en bé del seu cos, que és l'Església»

Crist, l'hoste diví

Josep Molist i Rifà, prev.

Una misteriosa visita i un lloc sagrat, a prop de l'actual Hebron, on Abraham tenia la seva tenda nòmada. La tradició mística i espiritual ha vist en aquesta descripció típica de la literatura oriental la icona de la prometedora inhabitació de la Trinitat divina en el qui l'acull —com ho féu el patriarca— amb sol·licitud i obertura de cor. Precisament perquè escric aquestes ratlles des d'un monestir, m'escau de recordar que la regle benedictina, inspirada en Sant Mateu, recomana als monjos que acullin l'hoste com si fos el mateix Crist que els visita.

La lectura del Gènesi connecta amb la dramalitúrgia que sant Lluç relata en ocasió d'una visita de Jesús als amics de Betània. Si pensem que hi va acompanyat dels deixebles, podem imaginar que l'atabalament de Marta és el natural d'una dona a qui arriba una gentada a casa i els vol acollir tal com correspon al noble i sagrat costum isrealita. Jesús no vol pas desautoritzar aquesta actitud hospitalària i servicial: volen fer veure que és ell qui s'ofereix i es dona als qui l'acullen.

L'espiritualitat cristiana ens portarà sempre a identificar-nos amb aquell que ens ha escollit i acollit primer. El sofriment dels membres de l'Església —el cos místic de Crist— forma part i completa el sofriment del mateix Crist. És el que sant Pau recorda als cristians de Colosses, a qui escriu de la presó estant, recordant-los que aquest dolor és fecund. Perquè, tal com afirma el jesuïta basc Federico Elorriaga: «Si aprenem a acollir el pla de Déu, i ens reconeixem debils, el dolor serà una font creixent de consol i afable serenitat.

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

18 dilluns

—Sant Frederic, bisbe (*838)
—Santa Marina, màrtir (s,II)
—Sant Arnau, abat (*641)
Miquees 6,1-4.6-8 / Salm 49 /
Mateu 12,38-42

19 dimarts

—Santa Justa i Santa Rufina, (*287)
—Sant Arseni, abat (*450)
Miquees 7,14-15.18-20 / Salm 84 /
Mateu 12,46-50

20 dimecres

—Santa Margarida, màrtir (*275)
—Sant Elies, profeta (900a.C)
Jeremies 1,1.4-10 / Salm 70 /
Mateu 13,1-9

21 dijous

—Sant Llorenç de Bríndisi, (*1559-1619)
—Sant Daniel, profeta (629a.C)
Jeremies 2,1-3.7-8.12-13 / Salm 35 /
Mateu 13,10-17

22 divendres

—Santa Maria Magdalena
Jeremies 3,14-17 / Salm Jeremies
31,10.11-12ab.13 / Joan 20,1.11-18

23 dissabte

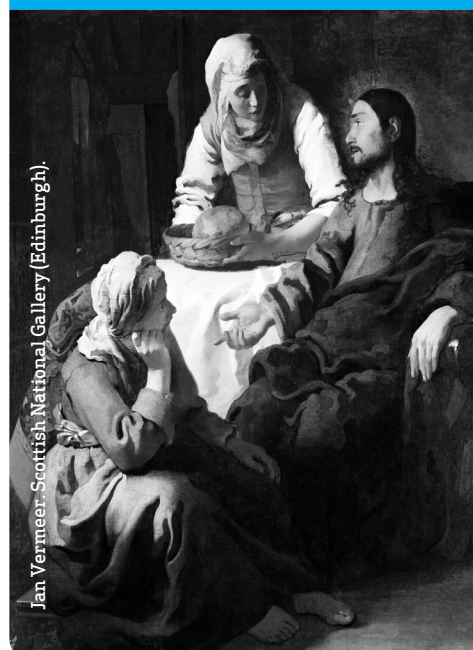
—Santa Brígida, (1302-1373)
—Sant Cassià, abat(c.360- c.433)
—Sant Apol·linar, bisbe i màrtir (s,II)
Gàlatas 2,19-20 Salm 33 / Joan 15,1-8

24 diumenge XVII de durant l'any / Cicle C

—Santa Cristina, verge i màrtir (*300)
—Sant Xarbel Makluf, (1828-1898)
Gènesi 18,20-32 / Salm 137 /
Colossencs 2,12-14 / Lluç 11,1-13

La imatge

Crist a casa de Marta i Maria (1655).

Jesús devia estar content de l'acolliment de les dues germanes expressat de maneres diferents. Però, quan Marta es posa reticent respecte a la seva germana, Jesús la corregeix. Ell prefereix ser escoltat que obsequiat i no desitja portar neguit sinó serenor. Cal acollir i escoltar la seva paraula per a poder-la posar després en pràctica. Segurament que correm molt i atrapem poc per no haver après aquesta lliçó.

Nomenaments eclesiàstics

Signats pel senyor bisbe els dies 4 i 7 de juliol

Mn. Ramon Donada i Madirolas, delegat episcopal de Càritas i Migració.

Sr. Josep Martínez i Melgares, delegat episcopal per al Patrimoni Immoble.

Mn. Xavier Bisbal i Talló, rector de la parròquia de la Sagrada Família d'Igualada.

Mn. Alejandro Ramón Cantero Contrera, rector de les parròquies de Sant Martí del Brull, Sant Cristòfol de la Castanya, Sant Cebrià de la Mora, Santa Maria de Seva i Sant Martí de Viladrau.

Mn. Josep Castanyé i Subirana, rector de les parròquies de Sant Romà d'Aranyonet, Sant Cristòfol de Campdevànol, Sant Llorenç de Campdevànol, Sant Feliu d'Estiula, Sant Pere de Gombren i Sant Julià de Saltor.

Mn. Jordi Castellet i Sala, rector de la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè de Calldetenes i capellà de l'església de Sant Martí de Riudeperes.

Mn. Florenci Gras i Santolari, rector de les parròquies de Sant Genís d'Orís, Sant Marcel de Saderra, Sant Esteve de Vinyoles d'Orís i Sant Hipòlit de Voltregà.

Mn. Gregoire Hakizimana, rector de les parròquies de Santa Maria d'Olost, Sant Pere de Perafità i Sant Bartomeu del Grau.

Mn. Jean Hakolimana, rector de les parròquies de Sant Vicenç de Castellet, Santa Magdalena del Pont de Vilomara i Santa Maria de Rocafort.

Mn. Jean Pierre Havugimana, rector *in solidum*, amb Mn. Jean de Dieu Ndizeye, de les parròquies de Sant Andreu de Castelnou de Bages, Sant Fruitós de Bages, Sant Jaume d'Olzinelles i Sant Pere de Santpedor.

Mn. Fulgence Hitayezu, rector de les parròquies de Santa Maria de l'Estany, Sant Pere de Ferrerons, Sant Pere de

Marfà, Santa Maria de Moià i Sant Feliu de Rodors.

Mn. Jean Bernard Kankolongo Luboya, rector de les parròquies de Sant Vicenç i Sant Cristòfol de Castellsbell, Sant Pere de Rellinars i Santa Maria del Vilar.

Mn. Gerardo Mereles Espínola, rector de les parròquies de Sant Vicenç de Fals, Santa Maria de Monistrollet, Sant Iscle i Santa Victòria de Rajadell i Sant Joan de Vilatorrada.

Mn. Joan Mir i Tubau, rector de la parròquia de la Mare de Déu del Carme de Vic.

Mn. Jean de Dieu Ndizeye, rector *in solidum*, moderador de la cura pastoral, amb **Mn. Jean Pierre Havugimana**, de les parròquies de Sant Andreu de Castelnou de Bages, Sant Fruitós de Bages, Sant Jaume d'Olzinelles i Sant Pere de Santpedor.

Millores a Espinavell

Josep Sala, prev.

L'església de la Mare de Déu de les Neus d'Espinavell, de la parròquia de Santa Cecília de Molló, situada a la comarca i arxiprestat del Ripollès, ha experimentat unes millores considerables.

Per iniciativa d'uns veïns i amb el seu treball abnegat i generós s'ha restaurat el jou de la campana grossa i s'ha fet gairebé nova tota l'escala de fusta que porta al campanar, així com altres millores dintre l'església.

Això ha permès de tornar a tocar la campana, que feia temps que guardava silenci, per a convocar de nou els feligresos a missa.

Així va ser el passat dia de Sant Joan quan, després de beneir el terme i els pans des del pedró del mateix sant, baixàrem a celebrar l'eucaristia a l'església d'Espinavell.

Moltes gràcies a aquests veïns pel seu treball!

Mn. Cyprien Ntaganira, rector de les parròquies de Santa Maria d'Artés i Santa Maria d'Horta d'Avinyó.

Mn. José Luís Salas Barriga, rector de les parròquies de Sant Julià de Cabreria, Sant Roc de Cantonigròs, Sant Pere de Falgars, Sant Andreu de Pruit i Sant Miquel de Rupit.

Mn. Joan Carles Serra Permanyer, rector de les parròquies de Sant Miquel dels Sants de Balenyà i Sant Jaume de Viladrover.

Mn. Oswald Sibomana, rector de les parròquies de Sant Joan d'Avinyó, Santa Eugènia de Relat i Sant Miquel de Terradelles.

P. Sergio Iván Bressan Etchepare, D.J., administrador parroquial de les parròquies de Sant Quirze i Santa Julita de Muntanyola i de Santa Eulàlia de Riuprimer.

Mn. Joan Mir i Tubau, vicari de les parròquies de la Pietat de Vic i Sant Domènec de Vic.

Mn. Jovin Muyobokimana, vicari de les parròquies de Sant Miquel dels Sants de Balenyà i Sant Jaume de Viladrover.

Mn. Marcel Nsanzineza, vicari de les parròquies de Santa Maria de Borredà, Sant Esteve de Comià, Sant

Bartomeu de Llaers, Santa Maria de les Lloses, Santa Maria de Matamala, Sant Vicenç de Palmerola, Santa Maria de Ripoll, Sant Josep Obrer de Ripoll, Sant Sadurní de Sovelles, Sant Bernabé de les Tenes, Sant Esteve de Vallespirans, Sant Julià de Vallfogona, Santa Eulàlia de Viladonja i Sant Martí de Vinyoles de Portavella.

Mn. Dismas Ntamushobora, vicari de les parròquies de Sant Andreu d'Oristà, Santa Maria de la Torre d'Oristà i Sant Feliu Sasserra.

P. Nicolás Osvaldo Parma Vega, D.J., vicari de les parròquies de Sant Quirze i Santa Julita de Muntanyola i Santa Eulàlia de Riuprimer.

Mn. Dismas Ntamushobora, adscrit a la parròquia de Sant Vicenç de Prats de Lluçanès.

Mn. Pere Soldevila i Plans, adscrit a la parròquia de Sant Feliu de Monistrol de Calders.

P. Sergio Iván Bressan Etchepare, D.J., capellà del monestir de les Adoratrius Perpètuas del Santíssim Sagrament de Vic.

Mn. Isidre Costa i Clos, diaca al servei de les parròquies de la Mare de Déu del Carme de Vic, la Pietat de Vic i Sant Domènec de Vic.

«Jesucrist, salvador de l'home i esperança del món»

Instrucció pastoral de l'Episcopat espanyol

La Conferència Episcopal Espanyola ha presentat recentment la instrucció pastoral «Jesucrist, salvador de l'home i esperança del món», aprovada en l'última assemblea plenària, el 21 d'abril.

El document surt a la llum en un moment d'especial significat, quan es compleixen cinquanta anys de la creació de la Conferència Episcopal Espanyola i els bisbes en plena comunió amb el papa Francesc es troben centrats a impulsar la missió evangelitzadora de l'Església com a guies fraters del poble de Déu.

La instrucció pastoral consta de quatre capítols, precedits per una introducció i seguits per una conclusió:

1. Anunciem Jesús, Fill de Déu, revelador de l'origen i destinació de l'home.
2. Jesucrist revela la veritat de Déu Pare, Fill i Esperit Sant.
3. Jesucrist, Salvador universal.
4. La trobada amb Jesucrist Redemptor, principi de renovació de la vida cristiana i meta de l'anunci evangèlic.

El document fa una presentació positiva de la persona i la missió de Jesucrist en el món, en relació amb el moment present, amb l'objectiu de «confirmar els creients en Crist

en la fe de l'Església». Aquest document assimila les aportacions que han anat oferint els bisbes en les diferents assemblees plenàries.

En la seva introducció els bisbes afirmen que «la nostra preocupació és fonamentalment evangelitzadora i de la mateixa manera que no és possible la caritat que Crist impulsa a l'Església mitjançant l'acció de l'Esperit Sant, perquè la caritat ha de fer-se en la veritat (*Caritas in veritate*), de la mateixa manera no és possible proposar Crist si no és en la fidelitat a la veritat de la fe en el seu contingut, com l'Església professa el Credo i tal com ho entén, o si es vol, l'interpreta l'Església que en viu.

L'acció evangelitzadora de l'Església ensopega, en efecte, no solament amb el laïcisme bel·ligerant d'alguns sectors mentors de la societat actual, que tant influeix en l'atmosfera cultural i la mentalitat ambiental, sinó amb el corrent secularitzador que opera a l'interior de l'Església i alimenta formes de cristianisme que s'allunyen de la tradició de fe, provocant no poques confusions en els fidels.

Amb aquesta instrucció pastoral, els bisbes espanyols volen exhortar els cristians a mantenir-se «ferms en l'esperança» que han posat en Jesucrist i es proposen afirmar la fe

Proposta d'exercicis espirituals

A Solsona

És costum de les diòcesis de Solsona i Vic organitzar uns exercicis espirituals a l'estiu per a reposar en el Senyor de tota l'activitat del curs.

Enguany, els exercicis es duran a terme al Seminari de Solsona del dia 1 d'agost (començant a les 9 del matí) i acabant el 6 d'agost (a les 3 de la tarda).

El predicador serà Mn. Joan Casas Griera, prevere del bisbat de Vic, que fou durant vint-i-cinc anys missioner a Ruanda i que enguany és missioner de la Misericòrdia.

Cal portar Bíblia i llibre de la Litúrgia de les Hores (si se'n disposa). Les inscripcions es poden fer fins al 25 de juliol contactant amb Teresa Gené i Camps, al correu electrònic recessossolsona@bisbatsolsona.cat o al telèfon 629 428 683.

El cost és de 270 euros.

de l'Església sobre la persona i missió de Jesucrist, la seva condició divina i humana i la seva obra redemptora.

«El nostre propòsit és confirmar els creients en Crist en la fe de l'Església. Volem que allò que nosaltres hem conegut, l'amor de Déu revelat en Crist, sigui motiu per a l'esperança dels qui no en tenen, instal·lats en la finitud d'una vida sense fe en la destinació transcendent de l'ésser humà, i sense una altra alegria que el gaudi de quant hi ha de bo i de bell en aquesta vida terrenal, do de Déu i al mateix temps, a causa del pecat, amenaçada per la mort», subratllen en explicar l'objectiu que es pretén amb aquesta instrucció pastoral.

El text presenta Jesucrist com a salvador únic i universal que fa present en l'Església la seva missió al servei de tots els homes. Ella és configurada com a sacrament universal de salvació.

El document compta amb un important aparat crític compost per més

de cent vuitanta citacions, amb textos dels Pares de l'Església i textos conciliaris, i té com a referències més recents el Pla pastoral 2016-2020 de la Conferència Episcopal Espanyola, aprovat en la CVI Assemblea Plenària de la CEE.

L'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium* del papa Francesc i els textos dels últims papes configuren l'enquadrament del document, amb les diferents notes de la Comissió Teològica Internacional i de la Comissió Episcopal per a la Doctrina de la Fe sobre qüestions cristològiques i implicacions en l'Església.

La dimensió pastoral del text i el desig d'acostar-ne el contingut al poble de Déu ha portat a incloure un glossari, per ordre alfabètic, amb alguns aclariments terminològics i conceptuals bàsics en la història de la cristologia. A més de les definicions es completa amb la referència a l'autor i l'obra d'on procedeix. A la pàgina web de la Conferència Episcopal es pot trobar el text complet.

Era foraster i em vau acollir (Mt 25, 35)

Romà Casanova, bisbe de Vic

La quarta obra de misericòrdia corporal, acollir el foraster, és de punyent actualitat, quan veiem dia rere dia com milers de persones, provinents d'arreu del món, arriben a les costes i a les fronteres d'Europa. La tragèdia s'aguditza amb els qui moren, infants, joves i grans, en la travesia de la mar Mediterrània. En el nostre cor, quan veiem aquesta realitat, no podem deixar de sentir les mateixes paraules de Jesús: *Quan jo tenia fam, em donàreu menjar, quan tenia set, em donàreu beure, quan era foraster, em vau acollir* (Mt 25,35).

Davant de tota persona, la fe cristiana ens fa descobrir la dignitat pròpia que ella té. Ens pertoca a nosaltres la defensa d'aquesta dignitat intrínseca a la seva mateixa existència. Ningú no li ho pot negar. La dignitat de la persona no la donen els Estats ni les legislacions, és un do que té el seu origen en l'amor de Déu, creador de tots els éssers humans. Aquesta visió permet també d'entendre el dret que té l'home a poder abandonar la seva terra de naixença, a fi de cercar un altre lloc on pugui trobar unes condicions de vida més favorables. Encara més aquest dret s'entén per als qui han d'emigrar per raons de conflictes armats, que porten en si la pobresa, el sofriment i la mort; així com

també els qui abandonen el seu país per la pobresa extrema, amb tot el que ella comporta. I aquest dret ens demana als països receptors el que ens diu la doctrina social de l'Església: «Els immigrants han de ser rebuts en quant persones i ajudades, amb les seves famílies, a integrar-se en la vida social» (*Compendi*, 298).

Acolliment i integració són els reptes clau que ens demana la caritat cristiana envers els immigrants, siguin d'un país o d'un altre, d'una religió o d'una altra. L'acolliment demana unes relacions autènticament humanes amb l'escolta atenta de les seves necessitats reals. No podem caure en el perill del paternalisme d'oferir sense escoltar. Les necessitats de les persones són moltes, tant en el cos com en el cor i en l'esperit. La defensa dels seus drets també ens demana la defensa de la llibertat religiosa. I, en aquest aspecte, vull remarcar la necessitat de revitalitzar la nostra vivència de la fe cristiana. Aquest és un aspecte amb el qual els qui truquen a les nostres portes resten perplexos. La nostra manca d'identitat cristiana no els ajuda a entendre el que som amb profunditat; així com tampoc arribar a un diàleg necessari per al seu acolliment i la seva integració.

